

nerens forhold vil være endeligt afklarede, inden det bestemmes, hvilken dividende der kan udbetales til kreditorerne.

Bestridte og betingede fordringer, som ikke anmeldes i gældssanerings sagen, prækluderes efter den almindelige regel herom, jf. ovenfor i pkt. 4.5.2.

Der henvises til betænkningen side 259 ff.

4.6.2.4. Justitsministeriet er enig i Konkursrådets synspunkter, herunder at der ikke synes at være et praktisk behov for regler om fordringsprøvelse i sager om gældssanering, og at regler herom vil kunne føre til længere sagsbehandlingstider.

I forbindelse med høringen over betænkningen er der blevet peget på, at en fordringshavers anmeldelse af en fordring i en gældssanerings sag bør indeholde oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt. Det er i den forbindelse anført, at der – selv om der ikke skal foretages en egentlig fordringsprøvelse i gældssanerings sager – bør sikres skifterettens medhjælper et vist grundlag for at bedømme fordringen. Justitsministeriet er enig i, at fordringshaverne bør opfordres til at fremkomme med oplysning om fordringernes stiftelsestidspunkt. Oplysning herom giver i de fleste tilfælde skifterettens medhjælper mulighed for umiddelbart at vurdere, om fordringen er forældet, hvilket må antages at lette medhjælperens arbejde med sagen.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig, at sagsomkostninger, som pålægges skyldneren i anledning af sager om bestridte fordringer, med henblik på, at skyldneren opnår en endelig afklaring af sine økonomiske forhold, bør anses for stiftet samtidig med fordringen, således at fordringshaveren i givet fald alene modtager dividende af sagsomkostningsbeløbet. Det bemærkes i den forbindelse, at en skyldner normalt ikke vil have nogen økonomisk interesse i at bestride en fordring uden grund, da dette ikke vil have betydning for det samlede beløb, som skyldneren skal betale til kreditorerne, men alene vil indebære en ændret fordeling af dividenden mellem fordringshaverne. Som anført af Konkursrådet, vil den skyldner, der ubegrundet måtte bestride en fordring, f.eks. alene for at chikanere en fordringshaver, endvidere risikere, at skifteretten nægter gældssanering efter konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2, hvorefter skifteretten kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning, eller eventuelt at skifteretten efterfølgende på begæring fra fordringshaveren ophæver kendelsen om gældssanering i medfør af konkurslovens § 229, stk. 1, nr. 1.

Det er i forbindelse med høringen over betænkningen blevet peget på, at forslaget om behandling af betingede fordringer kan føre til, at et pengeinstitut i de

tilfælde, hvor en kautionist får indledt en gældssanerings sag, vil opsigte et ellers ikke misligholdt lån for at sikre sig en eventuel dividende i kautionistens gældssanerings sag, idet bortfald af en kautionsforpligtelse i dag er opsigelsesgrund i mange pengeinstitutters låneaftaler.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at en kautionsforpligtelse i dag alene vil blive dækket med den almindelige dividende i gældssanerings sagen. Denne dividende udgør almindeligvis under 10 procent, hvilket indebærer, at »værdien« af en kautionsforpligtelse allerede efter den gældende retstilstand typisk bliver nedskrevet med mere end 90 procent i forbindelse med en kendelse om gældssanering for kautionisten. Den regel, der forslås af Konkursrådet, indebærer således alene, at de »sidste« mindre end 10 procent af kautionsforpligtelsens pålydende værdi vil kunne bortfalde, og der er således i realiteten tale om en ændring af begrænset rækkevidde for kautionsforpligtelsen, men af væsentlig betydning for skyldneren (kautionisten) med det formål at opnå en endelig afklaring af den pågældendes økonomiske forhold som led i gældssaneringen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5, 6 og 9 (forslag til konkurslovens § 208 a, stk. 1, 2. pkt., § 208 b, stk. 3, § 209, stk. 2-5, og § 216, stk. 4), og bemærkningerne hertil.

4.7. Sagsomkostninger og retsafgift

4.7.1. Gældende ret

Efter retsafgiftslovens § 37 b svares ingen *afgift* for skifterettens virksomhed ved behandling af sager om gældssanering. For kære til landsret svares 400 kr. og for kære til Højesteret 750 kr., jf. retsafgiftslovens § 54.

Efter konkurslovens § 203 kan skifteretten bestemme, at skyldneren skal stille passende sikkerhed for *omkostningerne ved gældssanerings sagens behandling*. Skifteretten nægter at indlede gældssanerings sag, hvis skyldneren ikke følger skifterettens eventuelle bestemmelse om at stille sikkerhed for omkostningerne, jf. konkurslovens § 205, stk. 1, nr. 3.

I det omfang skifteretten ikke har krævet sikkerhed efter § 203, afholdes omkostningerne ved gældssanerings sagens behandling af statskassen. Når særlige forhold taler derfor, kan skifteretten dog i forbindelse med sagens slutning bestemme, at omkostningerne skal erstattes af skyldneren, jf. konkurslovens § 220.

I forarbejderne til bestemmelsen er det forudsat, at skifteretten regelmæssigt skulle stille krav om sikkerhedsstillelse for omkostningerne ved sagens behand-